

*Skiriu Brianui, Owenui ir Henry'iui –
meilės istorijas rašau tik dėl jūsų*

1

KEISTAI RAFINUOTAS POKALBIS. Beveik nepastebiu, kad esu šantažuojamas.

Mums besėdint ant metalinių sulankstomų kėdučių scenos užkulisiuose, Martinas Adisonas pareiškia:

– Skaičiau tavo elektroninį laišką.

– Ką? – pakeliu akis.

– Prieš tai. Bibliotekoje. Aišku, atsitiktinai.

– Skaitei mano elektroninį laišką?

– Na, sėdau prie kompiuterio po tavęs, – sako jis, – ir kai įvedžiau gmailo adresą, išmetė tavo sąsają. Ko gero, pamiršai išsiregistruoti.

Įsistebeiliju į jį nustėręs. Jis dunksi koja į savo kėdės koją.

– Kuriam velniui tada tas tavo slapyvardis? – klausia.

Na. Sakyčiau, slapyvardis ir yra tam, kad apie mano dvigubą gyvenimą nesužinotų tokie kaip Martinas Adisonas. Ką gi, suveikė kuo puikniausiai.

Spėju, jįsai matė mane sėdint prie kompo.

Ir, spėju, esu visiškai idiotas.

Jis ima ir nusišypso.

– Šiaip ar taip, pamaniau, gal tau bus įdomu: mano brolis irgi gėjus.

– Tai kad neįdomu.

Jis žiūri į mane.

– Ką bandai tuo pasakyti? – klausiu.

– Nieko. Klausyk, Spajeris, man tikrai nerūpi. Juk nieko baisaus.

Gal ir nieko, jei ne užgriuvusi katastrofa. Ar ištisa katastrofų lavina, jei Martinas nelaikys liežuvio už dantų.

– Tikra velniava, – sako Martinas.

Nė nežinau, ką atsakyti.

– Juk ir asilui aišku, – tęsia jis, – kad tu nenori, jog apie tai sužinotų kiti.

Na, tai jau, ko gero, kad ne. Tiesa, prisipažinti, kad esu gėjus, aš nebijau.

Manau, kad nebijau.

Aišku, būtų baisiai nejauku, ir, neslėpsiu, visai nenorėčiau to patirti. Bet, ko gero, pasaulis dėl to nesugriūtų. Bent jau mano.

Bėda tik ta, kad nežinau, kaip jaustųsi Mėlynis. Jei Martinas išplepėtų. Reikalas tas, kad Mėlynis labai uždaras. Iš tų, kurie nieku gyvu nepamiršta išsiregistruoti iš savo elektroninio pašto paskyros. Iš tų, kurie turbūt neatleistų man už tokį neapdairumą.

Tad, sakyčiau, iš tiesų net nežinau, ką tai mums reikštų. Mudviem su Mėlyniumi.

O jei rimtai, sunku patikėti, kad apie tai kalbuosi ne su kuo kitu, o su Martinu Adisonu. Kodėl kaip tik jis turėjo po manęs patikrinti gmailą? Supraskit, aš kaip gyvas netikrinčiau bibliotekos kompiuteriuose savojo pašto, bet čia niekur neveikia bevielis ryšys. Ir kaip tik šiandien nieku gyvu negalėjau laukti, kol grįšiu namo prie savo kompo. Net kol mašinų aikštelėje galėsiu pasitikrinti telefone.

Dėl to, kad dar šįryt iš savo slaptosios paskyros parašiau Mėlyniui. Ir tas laiškas buvo žiauriai svarbus.

Norėjau tik pažiūrėti, ar jis atrašė.

– Bet šiaip tai, manau, kad niekas tau nė pusės žodžio nesaikytų, – kalba Martinas. – Būk, koks esi.

Nežinau, ką ir pasakyti. Kažkoks natūralas, kurio kaip reikiant nė nepažįstu, patarinėja man, kaip atsiskleisti. Griūk negyvas.

– Na, šiaip ar taip, niekam jo nerodysiu, – sako jis.

Trumpam beveik ir atlėgsta. Staiga suklūstu.

– Nerodysi? – perklausiu.

Jis parausta ir pradeda žaisti su rankovės apsiuvu. Kažkodėl bežiūrint į jį pajuntu, kaip suspaudžia skrandį.

– Ar tu... nejaugi tu padarei *screenshot*’ą?

– Na, – atsako jis, – kaip tik apie tai ir norėjau šnektelėti.

– Pala, *tai tu tikrai padarei screenshot*’ą, *po galais!*

Jis tvirtai sučiaupia lūpas ir įsistebeilija kažkur man per petį.

– Tai štai, – sako, – žinau, kad esate draugai su Abe Sjuzo, tai aš norėjau tavęs paprašyti...

– Rimtai? O gal vis dėlto grįžkim prie to, kam tu nukopijavai mano laiškus.

Jis nutyla.

– Na, aš tik norėjau paprašyti tavo pagalbos dėl Abės.

Vos nesusijuokiau.

– Pala, tai nori, kad užsiminčiau jai apie tave?

– Na taip, – atsako jis.

– Ir kodėl turėčiau?

Jis pažvelgia į mane, ir staiga man prišunta! Abė. Jis nori paslaugos. Ir mainais už ją niekam neišplepėsiąs apie nelemtus mano elektroninius laiškus.

Nei apie Mėlyniaus laiškus.

Viešpatie brangiausias. Galvojau, kad Martinas nepavojingas. Jei atvirai, toks truputį kaimietis moksluikas, bet juk tai nebūtinai blogas dalykas. Be to, jis man atrodė visai smagus bičas.

O dabar visi smagumai kažkur išgaravo.

– Taigi tu nori priversti mane tau padėti? – sakau.

– Priversti? Baik, viskas tikrai ne taip.

– O tai kaip tada?

– Niekaip. Na, ji man patinka. Pamaniau, galėtum man šiek tiek padėti. Pasikviesti mane kur nors, kur bus ir ji, ar panašiai.

– O jei nesutiksiu? Ištransliuosi mano elektroninius laiškus feisbuke? Ar sumautam tambleryje?

Dieve. Krikvudo paslapčių tamblerys yra visos Krikvudo gimnazijos paskalų epicentras. Per dieną žinia apskrietų visą mokyklą.

Abu tylime.

– Man tiesiog atrodo, kad tokiomis aplinkybėmis mudu galėtume vienas kitam padėti, – galiausiai ištaria Martinas.

Aš sunkiai nuryju seiles.

– Kviečiu Martį, – nuo scenos pasigirsta panelės Olbrait balsas. – Antras veiksmas, trečia scena.

– Tai tu pagalvok. – Jis pakyla nuo kėdės.

– O, taip. Kurgi ne, būtinai, – atsakau.

Jis pažvelgia į mane. Pakimba slogi tylą.

– Aš tikrai nesuprantu, ko iš manęs tikiesi jos atžvilgiu, – galiausiai priduriu.

– Na, ko nors, – gūžteli pečiais jis. Ko gero, šią akimirką nieko netrokštu labiau, nei kad jis išeitų. Bet jau sugriebęs teatro uždangą, jis vėl atsisuka.

– Beje, smalsu, – tarsteli. – Kas tasai Mėlynius?

– Niekas. Vienas toks iš Kalifornijos.

Jei Martinas mano, kad išduosiu jam Mėlyniaus tapatybę, tai yra visai kvanktelėjęs.

Mėlynius visai ne iš Kalifornijos. Jis gyvena Šeidi Krike ir lanko mūsų mokyklą. Aišku, Mėlynius – nėra jo tikras vardas.

Jis – kažkas. Gali visko būti, kad jį netgi pažįstu. Bet nežinau, kas jis toks. Ir gal net nenorėčiau sužinoti.

Jei rimtai, visai neturiu nuotaikos aiškintis dar ir saviškiams. Iki vakarienės liko kokia valanda. O tai reiškia, kad per tą valandą visą savo dieną, praleistą mokykloje, turi suverti į smagių istorijų virtinę. Tokie jau tie mano tėvai. Nes juk negali tiesiog papasakoti, kad prancūzų mokytojui kelnės buvo sulindusios į užpakalį ar kad Garetas kavinėje išmetė padėklą. Visa tai reikia vaizdžiai perteikti. Kalbėtis su jais vargina labiau, nei rašyti tinklaraštį.

Nors būdavo visai smagu. Patikdavo man tas plepėjimas ir surutė prieš vakarienę. O dabar kaskart tik ir laukiu, kada bus galima išsmukti pro duris. Ypač šiandien. Stabteliu tik tam, kad užsegčiau pavadėlį Biberiui ant antkaklio, ir išsitempiu jį pro duris.

Stengiuosi įsijausti į „Tegan and Sara“ aipode. Bet iš galvos niekaip neišeina Mėlynius, Martinas Adisonas bei visas šios dienos repeticijos siaubas.

Gerai, Martinui patinka Abė, kaip ir visiems kitiems moksluokams natūralams, besimokantiems A lygiu. Iš tiesų jis tenori, kad susiklosčius palankiai situacijai pasikviesčiau jį ten, kur būtų ir ji. Kai viską taip susidėlioji, lyg ir nieko baisaus.

Išskyrus tai, kad jis mane šantažuoja. O kartu šantažuoja ir Mėlynių. Ir kaip tik dėl to norisi ką nors suspardyti.

Bet „Tegan and Sara“ gelbsti. Gelbsti ir tai, kad einu pas Niką. Ore juntama ta rudenėjimo gaiva, žmonės prie laiptelių jau dėlioja moliūgus. Man tai patinka. Dar nuo vaikystės.

Mudu su Biberiu kertam kampą ir pasukam tiesiai į Niko vidinį kiemą, o per jį – į rūšį. Atvėręs duris išvystu didžiulį televizorių, o jame – daužomus tamplierius. Nikas su Lėja jau įsitaisę ant supamųjų kėdžių priešais kompiuterinius žaidimus. Toks įspūdis, kad žaidžia jau visą popietę.

Man įėjus Nikas sustabdo žaidimą. Toks jau tas Nikas – gitaros dėl tavęs į šalį nepadės, o kompiuterinį žaidimą visada sustabdo.

– Biberi! – šūkteli Lėja. Jau po poros sekundžių šuo nerangiai įsitaiso jai ant kelių ir iškišęs liežuvį kasosi koja. Šalia Lėjos jis nejaučia nė krislelio gėdos, nesilaiko jokio padorumo.

– Gerai, gerai. Labas šuniui, o aš – tuščia vieta.

– Tai gal ir tau paausius pakasyti?

Aš šypteliu. Viskas kaip visada, niekas nepasikeitę.

– Ar radot išdaviką? – paklausiu.

– Nudėjau, – patapšnoja per pultelį Nikas.

– Jėga.

Jei rimtai – man tikrai nerūpi nei tie jų žudikai, nei tamplieriai, nei visi kiti žaidimų personažai. Ir vis dėlto man viso šito reikia. Smurtinių kompiuterinių žaidimų, šito rūsio kvapo ir taip gerai pažįstamų Niko su Lėja. Mūsų šnekų ir tylos. Tų betikslių spalio vidurio popiečių.

– Saimonai, Nikas dar nieko negirdėjo apie sulindusias į užpakalį kelnes.

– *Ah, bon, apie prancūziškai sulindusias kelnes. C'est une histoire touchante.*

– Gal galėtum žmonių kalba? – sako Nikas.

– Arba pantomima, – priduria Lėja.

Pasirodo, aš visai neprastai mėgdžioju žmones, kuriems nepatogiai į užpakalį sulindusios kelnės.

Na, gal man patinka vaidinti. Šiek tiek.

Visai mėgstu atsivilkti pas Niką su Lėja. Nė pats nesuprantu kodėl. Bet kai būname trise, kvailiojame iki nugriuvimo. Tokio- mis akimirkomis nėra jokių martinų adisonų nei paslapčių.

Kvailiojame, ir tiek. Tobula.

Lėja nuplėšia popierėlį nuo šiaudelio, jie abu laiko milžiniškus putplasčio puodelius su saldžia arbata iš „Chick-fil-A“. Senokai nebuvau „Chick-fil-A“. Mano sesuo kažkur girdėjo, kad jie finansiškai remia gėjų engėjus, tad manęs ten kažko netraukia. Net ir jų tobulieji putojantys „Oreo“ pieno kokteiliai. Aišku,

su Niku ir Lėja apie tai nepasikalbėsi. Apie gėjiškus reikalus su niekuo nesikalbu. Tik su Mėlynium.

Nikas gurkšteli savo arbatos ir nusižiovauja, o Lėja tuo metu kaipmat pabando jam į burną įmesti gniužulėlį popieriaus. Bet Nikas staigiai užsičiaupia, ir popierius tikslo nepasiekia.

Ji gūžteli.

– Žiovauk, žiovauk, miegaliau.

– Iš kur toks nuovargis?

– Juk aš ištaisai švenčiu. Visą naktį užiu. Kasdien, – atsako Nikas.

– Tie tavo „ūžimai“ – matematikos namų darbai.

– KOKS SKIRTUMAS, LĖJA. – Jis atsilošia ir vėl nusižiovauja. Šįsyk Lėjos gniužulėlis užkabina jo lūpų kamptį.

Jis sviedžia jį jai atgal.

– Taigi, vis sapnuoju tuos keistus sapnus, – priduria.

Kilsteliu antakius.

– Ui! Erotinius?

– Ne, ne tokius.

Lėja staiga visa nurausta.

– Ne, tiesiog... – tęsia Nikas, – išties keisti tie sapnai. Štai sapnavau, kad vonioj deduosi lėšius ir niekaip nesuprantu, katras į katrą akį.

– Gerai. Ir kas tada? – Lėjos veidas panyra į Biberio kailį, balsas prislopsta.

– Nieko. Prabudau, įsidėjau lėšius kaip visada, ir viskas gerai.

– Tokio nuobodaus sapno dar nesu girdėjusi, – atsako ji.

O po sekundėlės tęsia: – Argi ne tam ant dėžutės pažymėta, kuris kuriai akiai skirtas?

– Arba žmonės nešioja akinius, kad nereikėtų liesti akių obuolių. – Atsisėdu ant kilimo ir sukryžiuoju kojas. Biberis nuslysta Lėjai nuo kelių ir prisiartina prie manęs.

– Tik kad su akiniais tu panašus į Hariį Poterį, ar ne, Saimonai? Vieną kartą. Esu sakęs tai vieną vienintelį kartą.

– Atrodo, kad čia pašmonė man bando kai ką pasakyti. – Įsijautęs į intelektualius postringavimus Nikas kartais užs ciklina. – Tasai sapnas – aiškiausias ženklas. Ko aš nesuvokiu? Kur mano silpnoji vieta?

– Gal tavo muzikos įrašų kolekcija? – bandau spėlioti.

Nikas atsilošia ant kompiuterinių žaidimų kėdės ir vėl gurkšteli arbatos.

– Ar žinot, kad kurdamas savo teoriją Froidas interpretavo savo paties sapnus? Jis teigė, kad visi sapnai – tai pašmonėje tenkinami norai.

Mudu su Lėja susižvalgome, ir aš suprantu, kad abu pagalvojome apie tą patį. Nieko tokio, kad jis nusišneka, nes pagautas panašių filosofinių bangų jis neretai nukeliauja į pievas.

Aišku, griežtai laikausi taisyklės neįsižiūrėti natūralų. Bent jau akivaizdžiai patikrintų natūralų. Šiaip ar taip, Niko stengiuosi neįsižiūrėti. O Lėja įsižiūrėjo. Ir dėl to kilo visokių problemų – ypač, kai atsirado Abė.

Iš pradžių niekaip nesupratau, kodėl Lėja taip nekenčia Abės, o paklausęs tiesiai šviesiai normalaus atsakymo nesulaukiau.

– Ak, juk ji pati *šauniausia*. Taigi striksė. Tokia miela, lieknutė. Pati nuostabiausia iš visų, argi ne taip?

Reikia suprasti: niekas kitas nesugebėtų to pasakyti šalčiausiu veidu kaip Lėja.

Bet ilgainiui pastebėjau, kad per pietus Nikas apsimainė vietomis su Bramu Grinfildu – tyčia, kad atsidurtų arčiau Abės. O kur dar akys. Ypatingosios veriančios įsimylėjusio Niko Aisnerio akys. Baigiantis pirmiesiems mokslo metams visa tai iki apsvėmimo patyriau pats su Eime Everet. Nors turėčiau pripažinti: kai Nikui kas krenta į akį, jis pasikeičia ir tampa nepaprastai žavingas.

Pastebėjusi tą žvilgsnį Niko veide, Lėja užsisklendžia.

Tai būtų bent viena gera priežastis tapti Martino Adisono pagalbininku ir bandyti jį suvesti su Abe. Jei Martinas susičiulbėtų su Abe, gal ir dėl Niko viskas išsispręstų. Lėjai taptų šviesiau akyse, kad ją kur, ir vėl nusistovėtų palaiminga pusiausvyra.

Vadinasi, ne vien mano paslaptys ant kortos. Toli gražu.